

ΣΤΕ 2471/2012

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Γ΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 9 Ιουνίου 2011, με την εξής σύνθεση: Γ. Σταυρόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Γ΄ Τμήματος, Ν. Μαρκουλάκης, Μ. Βηλαράς, Γ. Ποταμιάς, Φ. Ντζίμας, Σύμβουλοι, Π. Τσούκας, Δ. Βανδώρος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Δ. Τετράδη,

Για να δικάσει την από 30 Μαρτίου 2011 αίτηση:

ΤΟΥ , κατοίκου..... (.....
.....), ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Λουκά Πιτσιλό (Α.Μ. 14038), που τον διόρισε στο ακροατήριο,

κατά του , υποψηφίου, κατά τις δημοτικές εκλογές της 7.11.2010 Δημάρχου του Δήμου με τον συνδυασμό «..... τα και την» κατοίκου κατά τα δικόγραφα του και επαγγελματική , ο οποίος δεν παρέστη.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 507/2011 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως του Εισηγητή, Παρέδρου Π. Τσούκα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αναιρεσείοντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ á τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως καταβλήθηκε το κατά νόμον παράβολο, (υπ' αριθ. 1021892, 1021893 και 2909306/2011 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της υπ' αριθ. 507/2011 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιώς. Με την απόφαση αυτή έγινε εν μέρει δεκτή ένσταση του ήδη αναιρεσιβλήτου , υποψηφίου Δημάρχου, με τον επιλαχόντα συνδυασμό «..... και την», και μεταρρυθμίσθηκε η υπ' αριθ. 5930/2010 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία είχε επικυρωθεί το αποτέλεσμα των εκλογών της 7ης Νοεμβρίου 2010 στον Δήμο και είχαν ανακηρυχθεί οι επιτυχόντες και επιλαχόντες συνδυασμοί καθώς επίσης οι δημοτικοί σύμβουλοι του προμνησθέντος δήμου. Ειδικότερα, με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση το εκδόσαν

νομοθέτης προέκρινε, αντί του πλήρους αποκλεισμού του αναιρετικού ελέγχου σε συγκεκριμένες κατηγορίες υποθέσεων, το νομοθετικό περιορισμό, επί τη βάση ενός αντικειμενικού κριτηρίου, των λόγων παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως. Ενόψει δε του ότι βασικός σκοπός του Δικαστηρίου είναι η ενότητα της νομολογίας του και, γενικότερα, η ενότητα του δικαίου στο πεδίο της διοικητικής δικαιοσύνης, το ένδικο μέσο της αιτήσεως αναιρέσεως είναι παραδεκτό μόνον όταν ο αναιρεσείων τεκμηριώσει, με ειδικούς και συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο εισαγωγικό δικόγραφο, είτε ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας σε καθένα από τα προς επίλυση αγόμενα ενώπιον του Δικαστηρίου νομικά ζητήματα, είτε ότι υπάρχει αντίθεση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως προς την ήδη υπάρχουσα επί των νομικών αυτών ζητημάτων νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου ή προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου. Απεναντίας, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, η μη τήρηση των τασσόμενων από αυτή δικονομικών προϋποθέσεων παραδεκτού, ως προς όλους ή ως προς ορισμένους από τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως που θέτουν νομικά ζητήματα υπό την προεκτεθείσα έννοια, συνεπάγεται, αντίστοιχα, την ολική ή μερική απόρριψη της ασκηθείσας αιτήσεως αναιρέσεως ως απαράδεκτης. Ανακουφίζοντας το Συμβούλιο της Επικρατείας από την υφιστάμενη οριακή για τη λειτουργία του κατάσταση υπερφόρτωσης, η οποία ναρκοθετεί το κράτος δικαίου και αποδυναμώνει την ουσιαστική πραγμάτωση των συνταγματικών δικαιωμάτων των πολιτών, αλλά και αποθαρρύνοντας την άσκηση αιτήσεων αναιρέσεως που δεν επιδιώκουν την επίλυση σοβαρών νομικών ζητημάτων αλλά έχουν ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό την καθυστέρηση εκπληρώσεως νόμιμων υποχρεώσεων από τους αναιρεσεύοντες, η επίμαχη ρύθμιση, όπως εκτίθεται στη σχετική αιτιολογική έκθεση, αποβλέπει στην παροχή δυνατότητας στο Συμβούλιο της Επικρατείας να ασκήσει αποτελεσματικά τις συνταγματικές του αρμοδιότητες ως ανωτάτου δικαστηρίου στις περιπτώσεις που κατ' εξοχήν επιβάλλεται, τυχόν δε σοβαρά ζητήματα τα οποία, ανεξάρτητα από τις ως άνω δικονομικές προϋποθέσεις παραδεκτού ενδείκνυται να αχθούν προς κρίση ενώπιόν του, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως υπέρ του νόμου κατά τις σχετικές διατάξεις, οι οποίες δεν θίγονται και εξακολουθούν να ισχύουν. Με το περιεχόμενο αυτό, η κρινόμενη διάταξη δεν αντίκειται στα άρθρα 20, παρ. 1 και 95, παρ. 1, περίπτ. β), του Συντάγματος και στα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4.11.1950 και κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 [ΣΤΕ 106/2012 (σκ. 11), πρβλ. ΣΤΕ 2639/2007, 491/2006, 4134/2000 Ολομ., ΕΔΔΑ Brualla Gmez de la Torre/Spain, Απόφ. της 19.12.1997], τα δε περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

6. Επειδή, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα εξής: Στις εκλογές που διενεργήθηκαν στις 7 Νοεμβρίου 2010 για την ανάδειξη δημοτικών Αρχών του Δήμου του Νομού Αργολίδας έλαβαν μέρος οι συνδυασμοί: α) «.....», ο οποίος με επικεφαλής τον έλαβε 3.483 ψήφους, ήτοι ποσοστό 66,76% και β) «..... και την», ο οποίος, με επικεφαλής τον ήδη αναιρεσιβλητό έλαβε 1.734 ψήφους, ήτοι ποσοστό 33,24%. Ειδικότερα, στη δημοτική ενότητα ο πρώτος, συνδυασμός έλαβε 2.605 ψήφους, ήτοι ποσοστό 71,80% και ο δεύτερος 1.023 ψήφους, ήτοι ποσοστό 28,20%. Εξ άλλου, στη δημοτική ενότητα ο πρώτος συνδυασμός έλαβε 878 ψήφους, ήτοι ποσοστό 55,25%, και ο δεύτερος 711 ψήφους, ήτοι ποσοστό 45,75%. Το αποτέλεσμα των εκλογών επικυρώθηκε με την υπ' αριθ. 5930/2010 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, με την οποία, όπως διορθώθηκε με τις υπ'

αριθ. 6441/2010 και 6674/2010 αποφάσεις του αυτού Δικαστηρίου, ανακηρύχθηκε ο επιτυχών (:«.....») και ο επιλαχών (:«..... τα και την») συνδυασμός καθώς επίσης οι επιτυχόντες και επιλαχόντες δημοτικοί σύμβουλοι. Με την από 26.10.2010 ένστασή του ο επικεφαλής του επιλαχόντος συνδυασμού και ήδη αναιρεσίβλητος ζήτησε να μεταρρυθμισθεί η προμνησθείσα υπ' αριθ. 5930/17.11.2010 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς. Ειδικότερα, ζήτησε, μεταξύ άλλων, να ανακατανεμηθούν οι έδρες μεταξύ των δημοτικών ενοτήτων και ώστε ο μεν επιλαχών συνδυασμός να λάβει τέσσερεις (4) έδρες στη δημοτική ενότητα και τρεις (3) στη δημοτική ενότητα, αντί των πέντε (5) και δύο (2), αντιστοίχως, που έλαβε, ο δε επιτυχών συνδυασμός να λάβει δώδεκα (12) έδρες στη δημοτική ενότητα και δύο (2) έδρες στη δημοτική ενότητα αντί των έντεκα (11) και τριών (3) που έλαβε, αντιστοίχως. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε δεκτός ο λόγος αυτός της ενστάσεως, αφού ελήφθησαν υπ' όψη α) ότι ο επιτυχών συνδυασμός «.....» δικαιούται, σύμφωνα με το άρθρο 32 παρ. 5 του ν. 3852/2010, να καταλάβει 14 έδρες στο δημοτικό συμβούλιο του δήμου, ο δε επιλαχών «..... τα και την» 7 [3.483 έγκυρα ψηφοδέλτια επιτυχόντος συνδυασμού: 249 (εκλογικό μέτρο για την κατανομή των εδρών του δημοτικού συμβουλίου) = 13,98, 1.734 έγκυρα ψηφοδέλτια επιλαχόντος συνδυασμού: 249 = 6,96, οπότε, λόγω των 2 αδιάθετων εδρών από τις 21, κατανέμεται από μία έδρα μεταξύ των συνδυασμών ανάλογα με τα αχρησιμοποιήτα υπόλοιπα τους], και β) το προβλεπόμενο από το άρθρο 34 παρ. 2 του ν. 3852/2010, εκλογικό μέτρο για την κατανομή των εδρών του δημοτικού συμβουλίου ανά εκλογική περιφέρεια είναι 248 (1.734: 7 = 247+1=248). Επί τη βάση των δεδομένων αυτών, το δικάσαν δικαστήριο έκρινε τα εξής: α) ότι ο επιλαχών συνδυασμός δικαιούται κατ' αρχήν 4 έδρες στη δημοτική ενότητα [1.023 έγκυρα ψηφοδέλτια συνδυασμού: 248 (εκλογικό μέτρο) = 4,125] και 2 στη δημοτική ενότητα [711 έγκυρα ψηφοδέλτια συνδυασμού: 248 = 2,86], β) ότι ο ως άνω συνδυασμός εξακολουθεί να δικαιούται μία έδρα (σύνολο 7), η οποία πρέπει να του απονεμηθεί στη δημοτική ενότητα, καθώς εκεί διατηρεί το μεγαλύτερο αδιάθετο υπόλοιπο ψηφοδελτίων (215 αδιάθετα ψηφοδέλτια στη δημοτική ενότητα έναντι 31 στη δημοτική ενότητα), γ) εφόσον, ο επιτυχών συνδυασμός «.....» δικαιούται συνολικώς 14 έδρες στο δημοτικό συμβούλιο του Δήμου, η μία έδρα που αφαιρείται από αυτόν στη δημοτική ενότητα πρέπει να του αποδοθεί στη δημοτική ενότητα, στην οποία δικαιούται πλέον 12 έδρες, και δ) ο επιτυχών συνδυασμός «.....» δικαιούται να καταλάβει 12 έδρες στη δημοτική ενότητα και 2 στη δημοτική ενότητα (14 συνολικώς) και ο επιλαχών συνδυασμός «.....» δικαιούται να καταλάβει 4 έδρες στη δημοτική ενότητα και 3 στη δημοτική ενότητα (7 συνολικώς).

7. Επειδή, με το από 16.12.2010 δικόγραφο του, το οποίο το δικάσαν Δικαστήριο έκρινε ότι αποτελεί υπόμνημα, ο ήδη αναιρεσιβλήτος προέβαλε ότι η ένσταση του ήδη αναιρεσιβλήτου ασκήθηκε εκπροθέσμως, ήτοι μετά την εκπνοή της κατ' άρθρον 48 παρ. 2 του Ν. 3852/2010 (Α' 87) επταήμερης προθεσμίας. Τον ισχυρισμό αυτό, όπως περαιτέρω αναπτύχθηκε στο προμνησθέν υπόμνημα, το δικάσαν Δικαστήριο τον απέρριψε με τη σκέψη ότι, εφ' όσον η προσβληθείσα με την ένσταση πράξη τοιχοκολλήθηκε κατά νόμον στις 18.11.2010, η προθεσμία για την άσκηση της ενστάσεως άρχισε στις 21.11.2010, και ως εκ τούτου η ένσταση, κατατεθείσα στις 29.11.2010, ασκήθηκε εμπροθέσμως, δεδομένου ότι η 27η και η 28η Νοεμβρίου

ήσαν Σάββατο και Κυριακή, αντιστοίχως. Κατά της κρίσεως αυτής του δικάσαντος Δικαστηρίου ο αναιρεσείων προβάλλει ότι κατ' εσφαλμένη ερμηνεία της διατάξεως του άρθρου 48 του Ν. 3852/2010 έγινε δεκτό το εμπρόθεσμο της ενστάσεως, ενώ κατ' ορθή ερμηνεία της διατάξεως αυτής έπρεπε να γίνει δεκτό ότι η προθεσμία προς άσκηση της ενστάσεως εκκινεί από τη λήξη του κατ' άρθρον 43 χρόνου εκθέσεως των πρακτικών της εκλογής. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, δοθέντος ότι στο εισαγωγικό δικόγραφο της υπό κρίση αιτήσεως δεν περιέχονται συγκεκριμένοι ισχυρισμοί περί της συνδρομής των προϋποθέσεων του παραδεκτού προβολής του, τις οποίες απαιτεί η προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 53 παρ. 3 του Π.Δ. 18/1989, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 παρ. 1 του Ν. 3900/2010, δεν προβάλλεται δηλαδή ότι επί του τιθεμένου με τον ως άνω λόγο αναιρέσεως ζητήματος δεν υφίσταται νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είτε από τη νομολογία της Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου, είτε προς αμετάκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου.

8. Επειδή, με το από 16.12.2010 δικόγραφο «προσθέτων λόγων», το οποίο το δικάσαν Δικαστήριο έκρινε ότι κατά την αληθή έννοιά του αποτελεί υπόμνημα, ο ήδη αναιρεσείων προέβαλε ότι η ένσταση του ήδη αναιρεσιβλήτου ήταν απορριπτέα διότι δεν ανέφερε ονομαστικώς ούτε τον επικεφαλής του επιτυχόντος συνδυασμού «.....», ούτε τα πρόσωπα, των οποίων αμφισβητείτο η εκλογή. Τον ισχυρισμό αυτόν το δικάσαν Δικαστήριο απέρριψε με τη σκέψη αφ' ενός ότι στην ένσταση αναφέρεται το όνομα του ... ως ενός εξ εκείνων κατά των οποίων αυτή εστρέφετο, και αφ' ετέρου ότι το όνομα του ήδη αναιρεσειόντος, κατά του οποίου επίσης εστρέφετο η ένσταση, δεν αναφέρετο μεν, πλην όμως μπορούσε ευχερώς να συναχθεί, αφού κατονομάζετο ο συνδυασμός, η δύναμη του οποίου θα απομειώνετο κατά έναν δημοτικό σύμβουλο στη δημοτική ενότητα σε περίπτωση αποδοχής της ενστάσεως. Περαιτέρω, σε επίρρωση της κρίσεώς του ότι ουδεμία αμφιβολία κατελείπετο περί την ταυτότητα των καθ' ων η ένσταση, το δικάσαν Δικαστήριο διέλαβε στην αναιρεσιβαλλομένη απόφασή του ότι τα πρόσωπα των οποίων η εκλογή αμφισβητείτο με την ένσταση, παραστάθηκαν κατά την επ' ακροατηρίω συζήτηση της υποθέσεως και το καθένα κατέθεσε δικόγραφο «προσθέτων λόγων». Κατά της κρίσεως αυτής της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ο αναιρεσείων προβάλλει με την υπό κρίση αίτηση, ότι η κατ' αυτού στραφείσα ένσταση του ήδη αναιρεσιβλήτου ήταν αόριστη και γι' αυτό απορριπτέα ως απαράδεκτη, αφού κατά παράβαση των διατάξεων του άρθρου 251 του Δημοτικού και Κοινοτικού Κώδικα (Ν. 2717/1999) και του άρθρου 46 παρ. 2 του Ν. 3852/2010 δεν ανέφερε ονομαστικώς τα πρόσωπα, κατά της εκλογής των οποίων εστρέφετο. Συναφώς προς τον λόγο αυτό αναιρέσεως ο αναιρεσείων προβάλλει ότι από τη μνημονευόμενη στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας προκύπτει, αντιθέτως προς όσα έγιναν δεκτά από το δικάσαν δικαστήριο ότι η ταυτότητα εκείνων κατά των οποίων στρέφεται η ένσταση, πρέπει να προκύπτει μόνον από το δικόγραφό της και όχι από άλλα στοιχεία πέραν αυτού. Ο ισχυρισμός όμως αυτός του αναιρεσειόντος είναι αβάσιμος διότι, κατά πάγια νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (βλ. ΣτΕ 2332/2004 καθώς και ΣτΕ 896/2010, 1205/2007, 2969/2007, 3789/2007, 118/2004 κ.ά), από τις διατάξεις των άρθρων 247 παρ. 2 και 251 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας συνάγεται ότι στο δικόγραφο της ενστάσεως πρέπει μεν να αναφέρονται τα πρόσωπα των οποίων αμφισβητείται η εκλογή, η ταυτότητα όμως των προσώπων αυτών μπορεί να συναχθεί και από το σύνολο του δικογράφου, χωρίς να απαιτείται σχετική πανηγυρική διατύπωση, το κύρος δε του δικογράφου δεν μπορεί να επηρεασθεί από την έλλειψη ονομαστικής αναφοράς όλων των διαδίκων. Συνεπώς, δοθέντος ότι ο εν

ο ανωτέρω ισχυρισμός είναι αβάσιμος, ο προπαρατεθείς λόγος αναιρέσεως προβάλλεται απαραδέκτως.

9. Επειδή, δεν προβάλλεται άλλος λόγος αναιρέσεως, η υπό κρίση αίτηση είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

Διατάσσει την κατάπτωση του καταβληθέντος παραβόλου.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 14 Ιουνίου 2011.

Ο Πρόεδρος του Γ' Τμήματος
Γραμματέας
Γ. Σταυρόπουλος
Τετράδη

Η

Δ.

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 5ης Ιουλίου 2012.

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος
Τμήματος
Αικ. Συγγούνα
Τετράδη

Η Γραμματέας του Γ'

Δ.